

άναμμα

άναμμα, το, ουσ. [<μτγν. ἄναμμα], το άναμμα. **1.** η νευρική έξαψη, το νεύρο, τα νεύρα: «είχε τέτοιο άναμμα, που δεν τολμούσε να του μιλήσει κανένας». **2.** η κοκκινίλα του προσώπου, που προέρχεται από υψηλό πυρετό ή από πολύωρη εργασία κάτω από τον ήλιο ή από έντονο τρέξιμο: «μόλις είδα το άναμμα που είχε το πρόσωπό του, κατάλαβα πως του είχε ανέβει ο πυρετός». **3.** η σεξουαλική υπερδιέγερση: «με το άναμμα που έχω εγώ τώρα, το κάνω και με την γιαγιά μου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας